

uiting boden. Nu zijn zij daarvoor te oud. Sedert heeft men ook in onze gezinnen gegrepen naar de liederen van Sankey en nog weer later naar den bundel van Joh. de Heer. Deze geniet een verbazende populariteit ook in onze kringen.

Of ik nu pleit voor invoering van die bundels of daaruit een keurgarve zou willen plukken? Welneen. Ik heb te veel gevoel voor de werkelijkheid dan dat ik zoiets zou willen voorstellen. Mijn wenschen bewegen zich in een heel andere richting. Ik zou willen voorstellen: laat ons nu eindelijk eens de psalmen gaan zingen. Niet omdat ik de lenze onderschrijf, dat alleen Gods Woord gezongen mag worden in Gods huis. Als men dat wil, moet men consequent zijn. In den Bijbel staan ook tal van gebeden, die moeten dan ook het vrije gebed vervangen. En dat niet alleen. Maar de prediking biedt een ruime gelegenheid om allerlei persoonlijke en spontane dingen te zeggen. Zeker in wezen is zij bediening des Woords. Maar de leeraar legt het uit en past het toe naar het licht, dat hij zelf daarover ontving. Zelfs zijn sommige predikers er zeer sterk in om op den kansel hun stokpaardjes te berijden, wat ik hun gaarne vergeef. Maar als de leuze „in Gods huis alleen Gods Woord” waar is, dan moet de prediking wijken voor de lezing des Woords, gelijk eens de schrijver van „Vijftmaal dominee en nog een sukkel”, in plaats van te prediken het Evangelie van Markus aan zijn gemeente voorlas.

Er is een andere reden, waarom ik pleit voor de invoering der psalmen. Immers de psalmen zijn poëzie. Van die verheven poëzie hebben onze rijnmelende vaders meestal proza gemaakt, herijmd proza. Ook de beste herijnde psalmen halen de maat van het origineel niet. Niet meer gebonden aan coupletten van vier of zes regels kan ook de wijs haar vrijheid hernemen en wisselen met de steeds wisselende gemoedsstemming van den Oosterschen dichter. Een gebed hoeft niet meer uitgeschreeuwd te worden, omdat het eerste vers nu eenmaal in majestueus gestemd is. Een jubellied hoeft niet meer uitgezucht te worden, omdat de psalm in mineur aanving.

Als alle veranderingen zal ook deze moeite kosten. Maar het is zoo goed als de gemeente beseft, dat ook zij zich heeft in te spannen. Dat zij actief moet zijn in het loven en prijzen van haren God. Is Budding liet een slecht gezongen psalm wel overzingen, zeggende: „Als gij niet goed zingt, kan ik niet goed preken”.

Mijn reformatische wenschen zijn dus geen wilde najaarsstemmingen, naar ik meen. Geen onheilswangere wolken, voortgestornd aan een donkeren hemel. Ik kan mijn gebiechte verlangens zoo resumeeren:

Naar het Woord terug.

Naar het Sacrament terug.

Naar de Aanbidding terug.

Naar de Psalmen terug.

Eenige verdere opmerkingen bewaar ik voor mijn laatste artikel.

N. B.

UIT DE SCHRIFT.

Ontvangen woorden.

Want de woorden, die Gij mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen. Joh. 17:8.

Christus dankte den Vader voor de Hem gegeven woorden.

Die woorden bevatten immers de eeuwige waarheid over God en mensch; zij openbaren heel den raad en wil Gods aangaande onze verlossing. Hem zijn ze als Middelaar geschonken en Hij heeft ze met liefde en trouw ontvangen, bewaard, en overgegeven aan Zijne discipelen, en aan de Kerk van alle eeuwen. Door Christus zijn ons dus de woorden Gods overlevert, en we hebben de dure roeping, als we door genade deel hebben aan Zijn leven, ook aandachtig te doorzoeken de getuigenissen Gods, die Hij ons bracht, om ze te doen ingaan in ons bewuste denken, en ze ook te ordenen tot een systeem.

Zal dat echter geschieden, dan moeten die woorden Gods niet alleen gegeven, maar ook ontvangen worden. En zie, ook daarvoor dankt de Heiland in Zijn hooge priesterlijk gebed: de woorden, die Gij mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven en zij hebben ze ontvangen.

Er is dus in dezen tekst niet slechts sprake van gegeven woorden, maar ook van ontvangen woorden.

Eerst heeft Christus Zelf de woorden des Vaders ontvangen. Hij deed dat op volkomen heilige wijze. Met volmaakte liefde, vreugde en toestemming, met waardering van de volle goddelijke waarde dier woorden; ook met innige toewijding aan den Vader en die woorden werkelijkheid te maken, om te toonen, dat woorden Gods nooit ijdele klanken zijn, maar daden, dat het goddelijk woordzaad altijd ontkiemt en altijd vruchten draagt.

Hi ontvangen was voor Jezus een bezigheid in de dingen Zijns Vaders. En het geven aan Zijne jongeren niet minder.

Daarom nu stemt het Hem tot blijdschap te weten, dat Zijn geschenk van Godswoorden door Zijn jongeren ook is ontvangen.

We weten allen hoe groot verschil er kan zijn tusschen ontvangen en ontvangen.

Stel u voor een koopman, die een beslissing verwacht omtrent een aangelegenheid, die voor hem beteekent redding of ondergang.

Daar worden de poststukken op zijn privé-kantoor gebracht: een stapel brieven en drukwerken. Snel laat hij zijn blik gaan over de couverts. Ongeduldig sorteert hij, gretig verlangend naar het mischien goede bericht. Daar is de brief. Zijn hart klopt. Zijn vingers trillen. Hij scheurt den onslag open. Wat zal 't zijn? En als dan dat bericht beteekent uitkomst, hoe grift zich elk woord in zijn ziel. 't Gaat er diep in. Hij heeft nog vele andere berichten ontvangen. Maar die heeft hij nauwelijks een blik waard gegund. Achteloos en onnadenkend overziet hij ze. Later weet hij er misschien niets van en zegt: „die brieven heb ik nooit onder mijn oogen gehad”.

Hoe hebben nu de discipelen de woorden Gods van Jezus ontvangen? Niet altijd met even groote aandacht of diepe heilbegeerte. Dat blijkt wel daaruit, dat ze herhaaldelijk opgewekt worden om Zijne woorden te bewaren en te gelooven en bij Zijn opstanding h.v. indachtig gemaakt moesten worden aan Zijne woorden.

Maar toch, al bleef ook hun volgen van den Heiland gebrekkig vanwege zonde en zwakheid, oprechtheid was er bij hen zeker. Zij luisterden naar Christus' woorden, omdat ze verstonden: deze dalen van God Zelf tot ons af! Ze bevatten het evangelie, de blijde boodschap voor gevallen zondaren. Daarom zeggen ze met Petrus, toen er vielen afwaken en niet langer met Jezus wandelden: tot wien zullen we henegaan. Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. Wederom blijkt hier, dat onze Zaligmaker niet alleen kwam om door Zijn Geest eenwig leven in te storten in hun doode zielen, maar om hun de woorden Gods over te geven, opdat ze niet in onbestemd zwevend gevoel, maar in bewuste klare kennis de verlossing zouden genieten. Zoo wekte Hij bij hen diep en innig verlangen naar den vrede Gods. Hun ziel ontving die woorden in den rijksten zin, als woorden Gods voor hen bestemd. Er was een innerlijke aantrekkingskracht gelegd in hun hart.

Daar alleen is het ware ontvangen, waarvoor hier de Heiland den Vader dankt, een ontvangen in geloof.

Als de regen valt wordt hij ontvangen, zoowel door het gladde asfalt op onze straten, als door de dorstige akkers buiten. Toch maakt het groot verschil. Dat asfalt laat het water weer wegvloeden; het dringt er niet in door, het droogt snel op. De akker zuigt het in, neemt het op; het wordt in de doorweekte klonten een levenwekkende kracht.

Hoe hebben wij de gegeven woorden Gods ontvangen?

Zoo vele jaren zijn ze ook aan ons onder allerlei vorm gepredikt, en krachtens Christus' opdracht overgegeven.

Hoe hebben wij de Schrift gelezen en preken beluisterd?

Hebben wij die woorden ontvangen gelijk een verzamelaar een precieus antiek stuk toevoegt in zijn porceleinkast? Hij vindt het prachtig. Hij bekijkt het telkens weer. Maar 't wordt toch nooit een deel van zijn leven. Hij zet het weg.

Of hebben wij die woorden leeren ontvangen gelijk 't opgeploegde land het zaad in de voren ontvangt?

Paulus prijst de gemeente van Thessalonica, dat, als zij het woord der prediking beluisterd heeft, zij dat aangenomen heeft niet als eens menschen woord, maar gelijk het waarlijk is, als Gods Woord, dat ook werkt in degenen, die gelooven.

Als wij in waarheid het evangeliewoord hebben gehoord en ontvangen, dan dragen we er wat van mee, diep in onze ziel. Dan ligt daar een bevruchte kiem. Er is leven gewekt. We zijn er innerlijk door gemaakt. 't Laat ons dan niet koud of ledig. We dragen dan niet gedachteloos klanken mee in ons oor, maar woorden Gods in ons hart. En ons geloof wordt er mee werkzaam.

Al wat Christus ontvangen had van den Vader gaf Hij ons. Heel Zijn schat van Godsgedachten, vol vrede en liefde over zondige schepselen.

Hoe hebt ge dien schat aanvaard?

Gedachteloos? Lusteloos? Hebt ge die woorden naast u neergelegd als de woorden van een mensch? Hebt ge ze voor kennisgeving aangenomen?

Is dat niet de zonde van menig kerkganger, de speciale zonde der hoorders van het Woord, die nog geen daden werden?

O denk er aan, God laat Zijn Woord niet leeg terugkomen.

Of is uw ziel op dat Woord gezonken? Hebt ge ze innerlijk leeren aannemen? Eenmaal zullen we rekenschap van ons rentmeesterschap moeten afleggen, niet alleen van de gaven, doch ook van de woorden Gods, die ons toevertrouwd zijn.

Gelukkig de mensch, die den Vader danken mag, dat hij die woorden Gods heeft leeren aannemen en dat de redenen Gods geworden zijn het levensbrood voor zijn ziel.

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

De loochening der Gemeene Gratie.

II.

In Amerika is onder de Gereformeerde broeders ernstig geschied gerezen over het leerstuk van de Gemeene Gratie.

Er zijn er, die meenen, dat deze leer onschrijfbaar is en daarom de Gemeene Gratie loochenen.

De stand van de kwestie wordt uiteengezet in de brochure van Dr J. K. van Baalen: „De loochening der Gemeene Gratie, Gereformeerd of Doopersch”.

De van Baalen ziet in dit geschied een beginselstrijd tusschen Calvinisme en Arminianisme en meent, dat in Hollandse kringen in Amerika nog maar al te veel van den Dooperschen zuurdeem te bespeuren valt.

Om onze lezers voor te lichten, volgen we den schrijver op den voet.

We wenschen echter deze zaak geheel los te maken van de Jansen-kwestie.

Ook werpen we ons niet als scheidsrechter tusschen de Amerikaansche broeders op.

Daarom blijven hun personen buiten geding.

Neemt Dr Kuyper ter ontwikkeling van dit leerstuk zijn uitgangspunt in het Noachitisch verbond en noemt hij dit het verbond der Gemeene Gratie, in Amerika is daartegen bezwaar gerezen.

Sommigen ontkennen daar, dat er een verbond der Algemeene Genade zou bestaan. Gelijk een linnen zich uitdrukt is het zoogenaamd Noachitisch verbond „het genadeverbond in zijn tweede fase van ontwikkeling. De nieuwe schepping, de kern der eerste wereld, ontlaan van het oude omhulsel, dat in den zondvloed onderging, klimt uit het waterbad op en aanschouwt in de wolken des hemels het teeken van Gods verbondsgraaf”.

Een ander stelt op den voorgrond, „dat men niet als kanoniek behoeft aan te nemen wat mannen als Dr Kuyper en Dr Bavinck hebben geschreven. Slechts de Heilige Schrift en onze Belijdenisschriften hebben bindend gezag”.

Natuurlijk is de schrijver van het boekje het daarmee eens.

Welke Gereformeerde zou het ook durven betwisten?

Toch mag er zeker wel eenige schuchtheid zijn eer men het oordeel van mannen als Dr Kuyper en Dr Bavinck verwerpt.

Men moet bestagen ten ijs komen.

Men behoort hun argumenten nauwkeurig te wegen en door tegenargumenten afdoende te weerleggen.

Voór alles hebbe men respect voor het gevoelen van zulke godgeleerden en men bedenke zich liever tienmaal alcer men tegen hun voorstelling van de waarheid positie kiest.

Wij voor ons hebben den indruk, dat dit in Amerika door enkelen weleens níl het oog werd verloren.

Een zekere haastigheid van oordeelen — om het scherpere woord oppervlakkigheid te mijden — bleek niet immer afwezig.

Jongere theologen voelden niet altijd den afstand tusschen zich en die mannen, die door jarenlang onderzoek van hun machtigen geest in de Gereformeerde leer waren ingewijd boven anderen.

De democratie verleide hen weleens tot miskenning van de aristokratie van den geest.

Ik voer hier geen pleidooi voor de houding om een: „Kuyper of Bavinck heeft het gezegd” te beschouwen als het einde van alle tegenspreken.

Voortgezet onderzoek kan en zal met zich brengen, dat men in een of ander punt van hen afwijkt.

Maar dan moet het oordeel ook „belegen” zijn.

De van Baalen looft met citaten aan, dat bestrijders van Dr Kuyper diens gevoelen in zake het Noachitisch verbond soms onzuiver weergeven.

Zoo iets moest niet voorkomen.

Dit onzuiver weergeven betreft hier, wat Kuyper schreef over het gebruik van de namen God en HEERE in verband met deze kwestie.

Wij treden hier niet nader in details over het Noachitisch verbond.

Dit zou voor onze lezers slechts ondergeschikte waarde hebben.

Nu over de opvatting der Gemeene Gratie zelf.

Een der bestrijders van Dr Kuyper zet dit in deze woorden uiteen: „Het leven der wedergehoorte wordt dan ook niet gedragen door het leven uit de schepping, en het verbond der bijzondere genade is niet van alle zijden omringd door een breeder verbond van de zoogenaamde gemeene gratie; maar de verkorene kern van Adam's geslacht en haar verworpen omhulsel zijn tijdens deze aardache bedeeeling organisch verbonden. Gods gratie is niet gemeen, maar raakt de kern. Er is diensgevolge slechts eene organische ontwikkeling van de gansche schepping, inzonderheid van de menscheit, uit de beginselen van genade en zonde, langs de lijnen der verkiezing en der verwerping, en door de positieve goede krachten des Scheppers, die haar gewordt naar den raad van Gods voorzienigheid”.

Historisch wordt dit dan zoo uitgewerkt: „Het genadeverbond is nimmer de kern van een meer algemeen verbond, maar het komt, schoon essentieel steeds gelijk, immer in hoogere vormen tot openbaring. De vormen ontwikkelen. De vorm van open-

baring in verschillende vormen hamitischen tamentische gansche als eeuwige.”

Weer een met den te genade zal juist zijn be hoegenaamde

Voor hem nade dan ook is er in van onvan

leven in voleinding dooroen. W zegeningen, verkoren, maat van op de verw

echter geen vloek. God is regen ee akker ligt, groeien, is

En hij po te maken t scheiden co (die alle h is het midt zegeningen

er is geen binnenste c nen. Die of bond, en v mere cirkel relatie tot koninkrijks, pen. Zij zij verder van telijke zege

Onder hen een wereld ninkrijk va als den G is er de v hebben aar als het aan

In al deze vloeden var zijn ze slec den binnen voren drin dat dezelfd genade zijn

Hier brel

Geleerd

In de dr vuidig voor prediker ell leerdheid o

Hij smee sche woord En nog k zoo geduld

Dat er g op onze p Stellig ze zijn kant la

En terec Want de bouwde

Wat Pa vertaling ge zogt, kan m gemaakt

Het is go tijd leven

Ze zoude Maar dat niet een s

't Is in geen akador beschouwin

Dit geva Maar wel predikanten geeren kom hun stelsel

Wij mee Dit is d Dien weg De preek

De praatme Ook is de die zijn tijd

Maar hij het niet te

Alleen de heden in z

De oude grippen en gesticht

Maar uit Daarvoor